

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31.01.2017, sen. zn. 29 NSČR 4/2015, ECLI:CZ:NS:2017:29.NSCR.4.2015.1

Číslo: 136/2018

Právní věta: Poměr insolvenčního správce, jímž je veřejná obchodní společnost, k zástupci dlužníka věřitele, jímž je společník této veřejné obchodní společnosti, je v situaci, kdy takový věřitel má (spolu s dalším věřitelem, s nímž tvoří koncern) výrazný vliv na chod insolvenčního řízení, důvodem pro vyloučení insolvenčního správce z insolvenčního řízení (§ 24 odst. 1 insolvenčního zákona) a tedy pro jeho odvolání z funkce postupem dle § 31 insolvenčního zákona.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 31.01.2017

Spisová značka: 29 NSCR 4/2015

Číslo rozhodnutí: 136

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Insolvenční správce, Podjatost, Veřejná obchodní společnost

Předpisy: § 24 IZ

§ 31 odst. 1 IZ

§ 34 IZ

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud změnil usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 9. 2014, sp. zn. KSUL 46 INS 30243/2013, 1 VSPH 1259/2014-B, tak, že se usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 5. 2014, sp. zn. KSUL 46 INS 30243/2013-B, v bodech I. a II. výroku potvrzuje.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Usnesením ze dne 28. 5. 2014, č. j. KSUL 46 INS 30243/2013-B-5, Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „insolvenční soud“):

[1] Odvolal Institut pro řešení úpadku v. o. s. (dále jen „veřejná obchodní společnost“) z funkce insolvenčního správce dlužníka M. P. (bod I. výroku).

[2] Insolvenčním správcem dlužníka ustanovil JUDr. M. L., LL.M., Ph.D. [bod II. výroku],

[3] Uložil povinnosti odvolanému insolvenčnímu správci (body III. a IV. výroku) a novému

insolvenčnímu správci (bod VI. výroku).

[4] Odročil první přezkumné jednání a schůzi věřitelů na 22. 7. 2014 (bod V. výroku).

2. Insolvenční soud vyšel z toho, že veřejná obchodní společnost požádala o ustanovení odděleného správce pro přezkum pohledávky věřitele č. 6 Stavební spořitelny České spořitelny, a. s. (dále jen „věřitel S“), s tím, že tohoto věřitele zastupuje v insolvenčním řízení společník veřejné obchodní společnosti. Dále poukázal na to, že insolvenční navrhovatel [Česká spořitelna, a. s. (dále jen „věřitel Č“)] tvoří koncern s věřitelem S.

3. Na tomto základě insolvenční soud – vycházejí z ustanovení § 31 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona) – dospěl k závěru, že účast společníka veřejné obchodní společnosti v (insolvenčním) řízení coby právního zástupce věřitele S není důvodem podjatosti pouze ve vztahu k přezkumu pohledávky tohoto věřitele, ale zakládá takový poměr insolvenčního správce a věřitele S k věci, který může zatěžovat (insolvenční) řízení po celou dobu jeho trvání.

4. K odvolání veřejné obchodní společnosti Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 16. 9. 2014, č. j. KSUL 46 INS 30243/2013, 1 VSPH 1259/2014-B-20, změnil usnesení insolvenčního soudu v bodě I. výroku tak, že veřejná obchodní společnost se neodvolává z funkce insolvenčního správce dlužníka, a v bodě II. výroku tak, že M. L. se neustanovuje insolvenčním správcem dlužníka.

5. Odvolací soud shrnul, že při přezkoumání usnesení insolvenčního soudu vychází ze skutkových zjištění insolvenčního soudu, tedy z toho, že:

[1] Věřitel S, zastoupený JUDr. P. H. přihlásil do insolvenčního řízení pohledávku, která svým rozsahem představuje 13,97 % z celkového objemu přihlášených pohledávek.

[2] Do insolvenčního řízení přihlásil pohledávku též věřitel Č, který „je v koncernovém vztahu“ s věřitelem S.

[3] Pohledávky věřitele S a věřitele Č společně představují 34,14 % všech přihlášených pohledávek.

[4] P. H. je podle výpisu z obchodního rejstříku společníkem veřejné obchodní společnosti. Jediným ohlášeným společníkem veřejné obchodní společnosti je (však) Mgr. Ing. J. M.

6. Na tomto základě odvolací soud – vycházejí z ustanovení § 24 odst. 1 a § 34 insolvenčního zákona – dospěl k následujícím (od insolvenčního soudu odlišným) závěrům:

[1] Odvolací soud vyšel při posouzení odvolání z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2014, „č. j. [29 NSČR 107/2013-B-77](#)“ [správně jde o usnesení „č. j. MSPH 79 INS 24023/2011, [29 NSČR 107/2013-B-77](#)“, uveřejněné pod č. 114/2014 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 114/2014“), které je (stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže) dostupné i na webových stránkách Nejvyššího soudu], kde dovolací soud dovodil, že mezi skutečnosti, které se zřetelem k charakteru pohledávky dlužníkovy věřitele a k jeho postavení v insolvenčním řízení zakládají důvod pochybovat, že tento vztah (ne)ovlivní celkový způsob výkonu práv a povinností insolvenčního správce (a které proto nedovolují řešit možnou podjatost insolvenčního správce pouhým ustanovením odděleného insolvenčního správce), typově patří skutečnost, že pohledávka je takového rozsahu, že věřitel má rozhodující vliv na průběh insolvenčního řízení, jakož i skutečnost, že stejný věřitel vede (být v jiném procesním postavení) další spory, jež se významně týkají majetkové podstaty dlužníka, ať již jde o incidenční spor (např. o spor na základě vylučovací žaloby), o spor o pohledávku za majetkovou podstatou nebo o pohledávku

postavenou na roveň pohledávce za majetkovou podstatou, anebo o spor, v němž vystupuje jako dlužníkův dlužník.

[2] Z výše uvedených zjištění vyplývá, že společník veřejné obchodní společnosti správce zastupuje věřitele, jehož pohledávka činí pouze 13,97 % všech přihlášených pohledávek; proto tento věřitel nemůže ovlivnit celkový způsob výkonu práv a povinností insolvenčního správce, a to ani ve spojení s věřitelem Č, s nímž je koncernově propojen (jejich pohledávky představují celkem 34,14 % všech přihlášených pohledávek). Tento společník není (ani) ohlášeným společníkem, proto v insolvenčním řízení nemůže vykonávat žádné úkony za insolvenčního správce.

[3] Z uvedeného je zřejmé, že pohledávka věřitele S je v insolvenčním řízení „celkem marginální“, co do své výše i co do své (nepřednostní) povahy; jde o běžného nezajištěného věřitele, jenž není členem ani náhradníkem věřitelského výboru a svými úkony nijak neovlivňuje průběh insolvenčního řízení.

[4] Odvolací soud tak uzavírá, že s přihlédnutím k charakteru pohledávky věřitele S, k jeho postavení v insolvenčním řízení, je insolvenční správce vyloučen jen z některých úkonů vůči tomuto věřiteli a jeho zástupci, a nikoliv z celého insolvenčního řízení, neboť vztah mezi insolvenčním správcem a věřitelem S nebo jeho zástupcem není s to ovlivnit celkový způsob výkonu práv a povinností insolvenčního správce.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

7. Proti usnesení odvolacího soudu podal M. L. dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu ustanovení § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právní otázky, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu (konkrétně od závěrů vyslovených v R 114/2014). argumentem, že napadené rozhodnutí závisí (zčásti) na vyřešení právní otázky, která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena. Dovolatel namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (tedy, že je dán dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.) a požaduje, aby Nejvyšší soud změnil rozhodnutí odvolacího soudu tak, že usnesení insolvenčního soudu se potvrzuje.

8. V mezích uplatněného dovolacího důvodu podle § 241a odst. 1 o. s. ř. vytýká dovolatel odvolacímu soudu (poukazuje na ustanovení § 24 odst. 1 a § 34 odst. 1 insolvenčního zákona) že závěry obsažené v R 114/2014 aplikoval na danou věc nesprávně (schematicky), jelikož vycházel jen z úvahy o poměru problémových pohledávek (34,14 %) k celkové výši pohledávek a nevypořádal se se vzájemnými vztahy insolvenčního správce (veřejné obchodní společnosti), dlužníka a věřitele S, které jsou důvodem pro pochybnosti o nepodjatosti insolvenčního správce.

9. Podle dovolatele odvolací soud přehlédl, že J. M. (ohlášený společník) i P. H. (společník) mají (společný) zájem na výsledcích hospodaření veřejné obchodní společnosti, což svědčí o konkrétní vazbě mezi společníkem insolvenčního správce a zástupcem věřitele.

10. Odvolací soud se (podle dovolatele) nezabýval ani tím, že věřitel S je koncernově propojen s věřitelem Č (jenž je zajištěným věřitelem a jehož pohledávku při přípravě na přezkumné jednání popřel, včetně zajištění, „odvolaný insolvenční správce“).

11. Veřejná obchodní společnost ve vyjádření navrhuje dovolání zamítnout, s tím, že odvolací soud se zabýval všemi pro věc podstatnými skutečnostmi a správně dovodil, že byly splněny jen podmínky

pro ustanovení odděleného insolvenčního správce.

III.

Přípustnost dovolání

12. S přihlédnutím k době vydání dovoláním napadeného rozhodnutí je pro dovolací řízení rozhodný občanský soudní řád v aktuálním znění (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 4. 2014, sen. zn. [29 NSČR 45/2014](#), uveřejněné pod č. 80/2014 Sb. rozh. obč.).

13. Nejvyšší soud shledává dovolání přípustným podle ustanovení § 237 o. s. ř., když napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky (dovolatel nastolené), která v rozhodovací praxi dovolacího soudu dosud nebyla beze zbytku vyřešena, tj. otázky výkladu ustanovení § 24 a § 34 insolvenčního zákona ve vazbě na důvod pochybovat o nepodjatosti insolvenčního správce - veřejné obchodní společnosti v insolvenčním řízení, v němž společník veřejné obchodní společnosti současně zastupuje jednoho z věřitelů.

14. Již v této souvislosti Nejvyšší soud podotýká, že nepřehlédl, že dovolatel dovolání posléze „doplnil“ podáními datovanými 12. 2. 2015 a 3. 8. 2015. Ty dovolací argumenty, jež dovolatel (coby obsahově nové) uplatnil oněmi doplňujícími podáními, jsou však pro dovolací přezkum právně bezvýznamné. Měnit dovolací důvody (a to i kvalitativní změnou dovolací argumentace v rámci již uplatněného dovolacího důvodu) totiž lze jen po dobu trvání lhůty k dovolání (srov. § 242 odst. 4 o. s. ř.) a doplňující podání dovolatele tuto časovou podmínku nesplňují. Srov. shodně např. důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 8. 6. 2011, sp. zn. [29 Cdo 601/2008](#), uveřejněného pod č. 148/2011 Sb. rozh. obč.

IV.

Důvodnost dovolání

15. Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto - v hranicích právních otázek vymezených dovoláním - zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

16. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

17. Podle ustanovení § 2 zákona č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích, insolvenčním správcem je fyzická osoba, která je oprávněna vykonávat činnost insolvenčního správce (odstavec 1). Insolvenčním správcem je rovněž i veřejná obchodní společnost nebo zahraniční obchodní společnost nebo zahraniční sdružení, které poskytuje stejné záruky ručení společníků jako veřejná obchodní společnost, a je založená podle práva členského státu Evropské unie, členských států Dohody o evropském hospodářském prostoru (dále jen „zahraniční společnost“) a která je oprávněna vykonávat činnost insolvenčního správce (odstavec 2).

Ustanovení § 24 insolvenčního zákona pak určuje, že insolvenční správce je z insolvenčního řízení vyloučen, jestliže se zřetelem na jeho poměr k věci nebo k osobám účastníků je tu důvod pochybovat o jeho nepodjatosti; to neplatí v případě uvedeném v § 34. Jakmile se ustanovený insolvenční správce dozví, že jsou zde důvody pro jeho vyloučení, je povinen oznámit to neprodleně insolvenčnímu soudu (odstavec 1). Veřejná obchodní společnost, která je ustanovena insolvenčním správcem, oznámí insolvenčnímu soudu neprodleně, kdo z jejích společníků, prostřednictvím kterých vykonává činnost insolvenčního správce, bude jejím jménem funkci insolvenčního správce vykonávat; odstavec 1 platí

pro tohoto spolčnka obdobně (odstavec 2).

Dle ustanovení § 31 odst. 1 insolvenčního zákona z důležitých důvodů, které nemají původ v porušení povinností insolvenčního správce, může insolvenční soud na návrh insolvenčního správce nebo věřitelského orgánu anebo i bez tohoto návrhu odvolat insolvenčního správce z funkce. Učiní tak zpravidla po slyšení insolvenčního správce; o podaném návrhu rozhodne neprodleně.

Z ustanovení § 34 insolvenčního zákona se dále podává, že je-li insolvenční správce vyloučen z některých úkonů pro svůj poměr jen k některému z dlužníkových věřitelů nebo jen k některému ze zástupců dlužníkových věřitelů a není-li se zřetelem k charakteru pohledávky dlužníkovy věřitele a jeho postavení v insolvenčním řízení důvod pochybovat, že tento vztah ovlivní celkový způsob výkonu práv a povinností insolvenčního správce, může insolvenční soud ustanovit pro tyto úkony odděleného insolvenčního správce (odstavec 1). Je-li insolvenční správce vyloučen z některých úkonů proto, že mohou odporovat společnému zájmu věřitelů v insolvenčním řízení, ve kterém byl rovněž ustanoven insolvenčním správcem, ustanoví insolvenční soud pro tyto úkony odděleného insolvenčního správce vždy (odstavec 2).

18. V této podobě, pro věc rozhodné, platila citovaná ustanovení insolvenčního zákona již v době vydání usnesení insolvenčního soudu a později nedoznala změn.

19. Výkladem ustanovení § 24 odst. 1, § 31 a § 34 insolvenčního zákona se Nejvyšší soud ve své rozhodovací praxi již zabýval, přičemž dospěl k následujícím (i pro posuzovanou věc rozhodným) závěrům:

[1] Ustanovení § 24, § 31 a § 34 insolvenčního zákona patří k právním normám s relativně neurčitou hypotézou, a to jest k právním normám, jejichž hypotéza není ustanovena přímo právním předpisem a které tak přenechávají soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností (R 114/2014).

[2] Mezi skutečnosti, které se zřetelem k charakteru pohledávky dlužníkovy věřitele a k jeho postavení v insolvenčním řízení zakládají důvod pochybovat, že tento vztah neovlivní celkový způsob výkonu práv a povinností insolvenčního správce (a které proto nedovolují řešit možnou podjatost insolvenčního správce pouhým ustanovením odděleného insolvenčního správce), typově patří skutečnost, že pohledávka je takového rozsahu, že věřitel má rozhodující vliv na průběh insolvenčního řízení, jakož i skutečnost, že stejný věřitel vede (byť v jiném procesním postavení) další spory, jež se významně týkají majetkové podstaty dlužníka, ať již jde o incidenční spor (např. o spor na základě vylučovací žaloby), o spor o pohledávku za majetkovou podstatou nebo o pohledávku postavenou na roveň pohledávce za majetkovou podstatou, anebo o spor, v němž vystupuje jako dlužníkův dlužník [R 114/2014 (jde o pasáž citovanou i odvolacím soudem)].

[3] K takovým pochybnostem může vést i souhrn více skutečností, vztahujících se k charakteru pohledávky dlužníkovy věřitele a k jeho postavení v insolvenčním řízení, byť by samy o sobě (při izolovaném posouzení) nebyly způsobitelné ovlivnit celkový způsob výkonu práv a povinností insolvenčního správce (R 114/2014).

[4] Ustanovení § 24 insolvenčního zákona nepovažuje za důvod vyloučení insolvenčního správce z insolvenčního řízení jeho poměr jen k některému z dlužníkových věřitelů nebo jen k některému ze zástupců dlužníkových věřitelů. V takovém případě se uplatní úprava obsažená v ustanovení § 34 insolvenčního zákona, která váže vyloučení insolvenčního správce z insolvenčního řízení na splnění další „podmínky“, a to, že je zde se zřetelem k charakteru

pohledávky dlužníka věřitele a jeho postavení v insolvenčním řízení důvod pochybovat, že tento vztah neovlivní celkový způsob výkonu práv a povinností insolvenčního správce. A naopak, nejsou-li zde důvody pro takové pochybnosti, je poměr insolvenčního správce jen k některému z dlužníkových věřitelů nebo jen k některému ze zástupců dlužníkových věřitelů důvodem vyloučení insolvenčního správce (jen) z některých úkonů (v rámci insolvenčního řízení) [R 114/2014].

20. Budiž dodáno, že k závěrům formulovaným v R 114/2014 se Nejvyšší soud posléze přihlásil např. v usnesení ze dne 30. 6. 2014, sen. zn. 29 NSČR 78/2013, v usnesení ze dne 29. 10. 2014, sen. zn. 29 NSČR 106/2014 a v usnesení ze dne 31. 8. 2015, sen. zn. [29 NSČR 110/2014](#); 29 NSČR 80/2015, uveřejněném pod č. 47/2016 Sb. rozh. obč.

21. Také k postavení veřejné obchodní společnosti jako insolvenčního správce dlužníka a k významu jejího „ohlášeného“ společníka se Nejvyšší soud ve své rozhodovací praxi již vyjádřil, když v usnesení ze dne 28. 4. 2016, sen. zn. [29 NSČR 24/2014](#), uzavřel, že veřejná obchodní společnost byla i před 1. srpnem 2013 oprávněna vykonávat funkci insolvenčního správce konkrétního dlužníka jen prostřednictvím svého ohlášeného společníka (srov. dále shodně i usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 4. 2016, sen. zn. 29 NSČR 48/2014, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 4. 2016, sen. zn. 29 NSČR 49/2014 a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2016, sen. zn. 29 NSČR 58/2014).

22. Z takto ustaveného judikatorního rámce se především podává, že P. H. (jenž nebyl „ohlášeným“ společníkem veřejné obchodní společnosti) vskutku nemohl v řízení činit úkony (a vyvolat tak střet zájmů daný jeho postavením zástupce jednoho z věřitelů) jménem veřejné obchodní společnosti coby insolvenčního správce dlužníka.

23. Podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích) [dále též jen „z. o. k.“], veřejná obchodní společnost je společnost alespoň dvou osob, které se účastní na jejím podnikání nebo správě jejího majetku a ručí za její dluhy společně a nerozdílně.

24. Dle ustanovení § 112 odst. 1 z. o. k. zisk a ztráta se dělí mezi společníky rovným dílem.

25. Vztah společníka veřejné obchodní společnosti k veřejné obchodní společnosti, jak je definován již úpravou obsaženou v ustanovení § 95 odst. 1 z. o. k. (co do ručení společníků) a § 112 odst. 1 z. o. k. (co do dělby zisku a ztráty) poskytuje dostatečný podklad pro závěr, že jde o vztah velmi úzké majetkové závislosti (propojenosti). Z ustanovení § 112 odst. 1 z. o. k. se mimo jiné podává, že zisk nebo ztráta veřejné obchodní společnosti se považují za osobní zisk nebo ztrátu společníků. Společníci tedy účtují o zisku nebo ztrátě veřejné obchodní společnosti jako o svém zisku nebo ztrátě (srov. v literatuře shodně např. dílo: Lasák, J.; Pokorná, J.; Čáp, Z.; Doležil, T. a kol. Zákon o obchodních korporacích. Komentář. I. díl. Praha: Wolters Kluwer, a. s., 2014. str. 779). Jakkoli jde (co do posledně zmíněného ustanovení) o úpravu dispozitivní, je právní teorie prakticky jednotná v tom, že zásadně není možné, aby společenská smlouva určila, že ztrátu nese jen některý společník či někteří společníci (srov. v literatuře shodně např. dílo: Štenglová, I., Havel, B., Cileček, F., Kuhn, R., Šuk, P. Zákon o obchodních korporacích. Komentář. I. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, str. 240).

26. Postavení společníků veřejné obchodní společnosti je vymezeno zákonem jako vztah velmi silné (v porovnání s obchodními korporacemi kapitálového typu) ekonomické závislosti (propojenosti).

27. Je-li tedy „neohlášený“ společník veřejné obchodní společnosti, která vykonává funkci insolvenčního správce dlužníka, zástupcem (s procesní plnou mocí) jednoho z přihlášených věřitelů dlužníka [jehož pohledávky spolu s dalším věřitelem dlužníka (s nímž tvoří koncern) představují (podle dovoláním nedotčených zjištění odvolacího soudu) 34,14 % všech přihlášených pohledávek]

pak to znamená (v intencích § 34 odst. 1 insolvenčního zákona), že:

[1] takový insolvenční správce je vyloučen z některých úkonů pro svůj poměr k dlužníkovu věřiteli (daný poměrem k zástupci tohoto dlužníka), a zároveň

[2] je důvod mít pochybnosti ve prospěch závěru, že tento vztah ovlivní celkový způsob výkonu práv a povinností takového insolvenčního správce, se zřetelem k postavení onoho věřitele v insolvenčním řízení (daném tím, že jej zastupuje společník insolvenčního správce - veřejné obchodní společnosti).

28. Jinak řečeno, poměr insolvenčního správce, jímž je veřejná obchodní společnost, k zástupci dlužníkovu věřitele, jímž je společník této veřejné obchodní společnosti, je v situaci, kdy takový věřitel má (spolu s dalším věřitelem, s nímž tvoří koncern) výrazný vliv na chod insolvenčního řízení, důvodem pro vyloučení insolvenčního správce z insolvenčního řízení (§ 24 odst. 1 insolvenčního zákona) a tedy pro jeho odvolání z funkce postupem dle § 31 insolvenčního zákona.

29. V poměrech dané věci budiž připomenuta též časová souslednost jednotlivých kroků plynoucí z insolvenčního spisu, totiž skutečnost, že veřejná obchodní společnost byla ustanovena insolvenčním správcem dlužníka 3. 3. 2014, a věřitel S prostřednictvím P. H. jako svého zástupce přihlásil pohledávku do insolvenčního řízení podáním datovaným 20. 3. 2014, došlým insolvenčnímu soudu 21. 3. 2014. Řešený střet zájmů byl tedy vyvolán postupem, jemuž se veřejná obchodní společnost mohla a měla vyhnout.

30. Lze tedy uzavřít, že závěr odvolacího soudu, že nebyl důvod odvolat veřejnou obchodní společnost z funkce insolvenčního správce dlužníka, není správný.

31. Nejvyšší soud proto rozhodnutí odvolacího soudu změnil [§ 243d písm. b/ o. s. ř.] tak, že potvrdil usnesení insolvenčního soudu v bodech I. a II. výroku.